

pàgina 4
Curs formació
de formadors

pàgina 5
70 aniversari
revolució
llibertària

pàgina 7
8 de març
2007

2007, UN GRAN REPTA PER A LA CGT

ASSEMBLEA DE DELEGATS

1 de març, 9'30 h. Avda. del Cid, 154

Es convoca a tots els delegats de CGT-PV a una reunió per a tractar els següents temes:

- DONA, TREBALL I IMMIGRACIÓ
- ELECCIONS SINDICALS
- CAMPANYA CONTRA ELS ACCIDENTS LABORALS
- SEGURETAT SOCIAL, NÒMINES I NOVETATS JURÍDIQUES

Per la diversitat i interès dels continguts previstos, es prega la màxima assistència i puntualitat.

Comité Confederal de CGT-PV

CONVOCATÒRIA PLE DE SINDICATS D'ALACANT

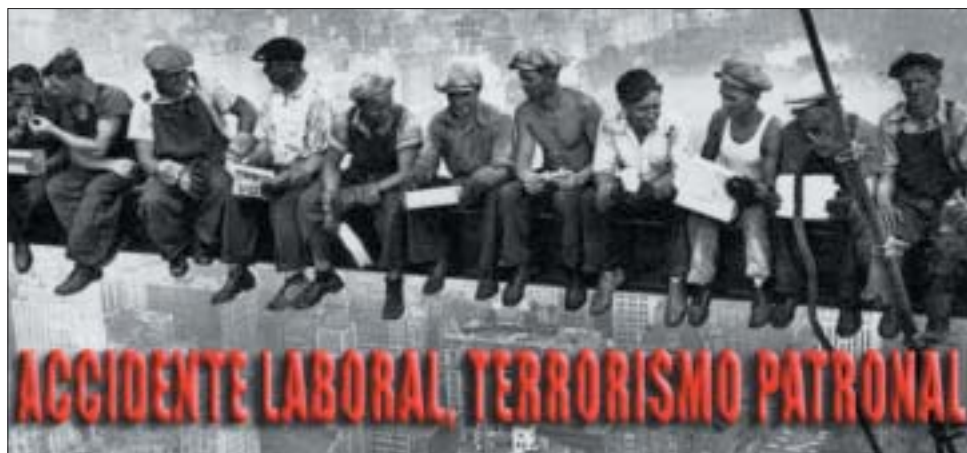
15 de març, 10'00 h.

Data màxima presentació ponències
2 març.

Federació Local CGT Alacant

www.cgtpv.org

Morir en el treball

Segons alguns estudis, prop del 93% dels treballadors del País Valencià percep algun tipus de risc d'accident en el seu lloc de treball i quasi la meitat assegura no haver rebut cap informació sobre aquest tipus de perills, segons un informe elaborat per la Fundació per a la Prevenció de Riscos Laborals.

Així mateix, 1.352 persones van perdre la vida "oficialment" en els seus llocs de treball durant el 2006, sense comptar els accidents no mortals (i amb seqüeles per a tota la vida) i les malalties produïdes per elements químics manipulats per treballadors, entre altres causes. Açò vol dir que diàriament moren en l'estat espanyol 4 treballadors per dia. Els sectors més castigats per aquesta sagnia de treballadors són entre altres, Metall, Transport i Construcció, aquest últim sector ha augmentat les morts en 20% durant l'últim any.

I és que si fem un seguiment a les estadístiques, la situació és més que preocupant, per exemple les treballadores europees són les que patixen més estrès en els seus llocs. El 24,3% dels joves valencians, amb una mitjana de 25 anys, no aconsegueixen trobar treball, i això que la població juvenil ha avançat en la seua incorporació en l'última dècada. Que a més, més de dos terços dels menors de 30 anys tenen un contracte temporal a açò hem de sumar que el salari dels valencians és un 13% més baix que la mitjana estatal.

La temporalitat i la precarietat en l'ocupació són unes de les arrels de la mortalitat en el treball, en la majoria de centres de treball no s'aplica correctament la llei de prevenció de riscos laborals, però siguem sincers inclús en alguns casos que s'aplicara, no solucionaria eficaçment el problema per diverses raons. L'excés de jornada laboral a través d'hores extres o la subcontractació i els contractes temporals, a més de les situacions d'explotació i caciquisme que es viuen diàriament en algunes empreses.

La solució a aquesta problemàtica no vindrà només per la "llei de prevenció de riscos laborals" sense més, si no que necessita la consciència de tots els treballadors, en la presa i la lluita constant pels seus drets diaris.

És per açò que la Confederació ve denunciant aquesta precarietat i temporalitat que tenen com a conseqüència els accidents laborals i que afecta principalment no sols a les grans empreses, sinó als sectors més castigats: joves, dones, immigrants, etc...

Els treballadors i treballadores de CGT tenim una visió anarcosindicalista del problema social i econòmic, i açò vol dir que hem d'atacar a l'arrel del problema i parlar clar als treballadors, donant alternatives per a evitar que moren més companys en els seus llocs de treball, perquè el risc té el seu origen en el disseny i organització del treball, i creiem que pot i ha d'evitar-se.

Per açò, proposem des de la nostra organització anarcosindicalista aquesta base de propostes, que no deixen de ser idees per a solucionar les problemàtiques individuals que afecten una majoria de treballadors des d'una òptica col·lectiva:

- Compliment estricte de la normativa de seguretat i higiene i exigir responsabilitats als empresaris que les incomplixen.
- Confluència entre el saber obrer i els sabers científics, el protagonisme ha de ser del treballador de forma col·lectiva.
- Reducció de la jornada laboral sense reducció de salari. I eliminació de les hores extres.
- Autonomia sindical amb capacitat per a identificar els riscos (tots els riscos), i capacitat real d'impedir treballs que comporten riscos ben immediats, bé a mig o llarg termini.
- Descens de l'edat de jubilació en cinc o deu anys.
- Eliminació de la subcontractació i integració en plantilla dels treballadors subcontractats.
- Readmissió en cas d'acomiadament improcedent.
- Eliminació de les ETT i dels contractes temporals.
- Denúncia de la carista de vida i pujada salarial per a tots i totes.

Estos punts no deixen de ser una taula reivindicativa i ampliada a més propostes...

Salut, coherència i anarcosindicalisme.

Secretariat Permanent del Comitè Confederal

Avgda. del Cid 154
46014 València (L'Horta).
Tels.: 96 383 44 40
96 383 44 56 / 96 379 78 54
Fax: 96 383 44 47
www.cgtpv.org

FEDERACIONS LOCALS I COMARCALS

FL de València.

Avgda. del Cid 154
Tels. 96 383 44 40 / 96 383 44 56 /
96 379 78 54. Fax 96 383 44 47
46014-València (L'Horta).
E-mail: FL.Valencia@cgtpv.org

- Sindicat de Metall, Energia i Mine-
ria, tel. 96 313 43 50
- Sindicat de Neteja, tel. 96 313 43 51
- Sindicat de Transports, Comuni-
cacions i Mar, tel. 96 383 53 73
- Sindicat de Banca, Estalvi i Assegu-
rances, tel. 96 383 53 74
- SP de la FL de València,
tels. 96 383 44 40 / 96 383 44 56 /
96 379 78 54
- Sindicat d'Administració Pública,
tel. 96 383 45 08
- Sindicat d'Arts Gràfiques,
tel. 96 383 45 25
- Sindicat d'Oficis Diversos,
tel. 96 383 45 25

Serveis Afiliats:

Fundació Ferrer i Guàrdia, Biblioteca,
Àrea de la Dona, Serveis Socials,
Centre d'Atenció Jurídica a
Immigrants,
Gabinet de Salut Laboral i Ambiental,
Servei Sindical de Normalització
Lingüística.

FL de Camp de Morvedre.

C/ Luis Cendoya, 60, 1er-1
Tel. 96 269 86 36
46520 Port de Sagunt

FL de Benidorm.

C/ Ruzafa, 13, Bloc II, Local 24 A-1
Tel. 96 680 65 80
03500 - Benidorm (Marina Baixa)Alacant

FL d'Alacant.

C/ José Reus García, 3 Entpta. Dreta
Tel. 96 518 22 11
03010 - Alacant (L'Alacantí)

FL d'Alcoi.

C/ Echegaray 10 baix
Tel. 96 552 25 41 / 96 554 71 46
03800-Alcoi (Alacant-L'Alcoià)

FC La Safor-Gandia.

C/ Pintor Sorolla 39 baix
Tel. 96 287 70 60
Fax 96 287 70 60
46700-Gandia (València-La Safor)

FL d'Aldaia.

Ap. de Correus 4
46970 Alaquàs (València-L'Horta)

FL de Puçol.

C/ Castell de Morvedre 12-1er. dreta.
Tel. 96 146 54 54
Fax 96 146 54 54
46530-Puçol (València-L'Horta).

FL de Castelló.

C/ Cerdan de Tallada 23 entresòl
Tel. 96 425 06 36
Fax 96 425 06 36
12004-Castelló-La Plana

FL de Vinaròs.

C/ Centelles, 15
Tel. 96 445 92 10
Fax 96 445 92 10
Vinaròs

FL de la Marina Alta.

La Mistelera
Tel. 654 44 83 59
La Xara-Dènia (Alacant)

Fundació Ferrer i Guàrdia.

Avgda. del Cid 154 baix
Tel. 96 383 44 40
46014-València (València-L'Horta)

Per a la realització del
Notícia Confederal
es compta amb la col·labora-
ció de la Conselleria de
Cultura i Educació

EDITORIAL

2007, UN GRAN REPTE PER A LA CGT

Parixerà un tòpic dir que aquest any que hem començat suposarà un repte molt important per a la CGT, però la veritat és que 2007 pot significar la consolidació del projecte sindical pel que els homes i dones de la Confederació treballem, amb sacrificis i amargures, des de fa diverses dècades.

Els últims mesos han representat una etapa summament dura per a la CGT-PV, en els que hem hagut d'enfrontar el conflicte a què ens ha arrossegat el pacte forjat, a esquesnes de la resta de l'organització, per part del sindicat de l'Àrea Pública amb la Intersindical Valenciana per a concórrer a les eleccions sindicals en les seues llistes en els sectors d'ensenyament, sanitat i gran part de les administracions.

No podem negar que eixe procés, que ha acabat en la desfederació de l'antic sindicat d'A. Pública de València, per acord unànime de l'últim Ple de Sindicats de la CGT, ha resultat molest i dolorós. Però la militància de la CGT sap que han sigut altres els que ens han arribat a eixa desagradable situació que ha obligat a la nostra organització a aplicar els estatuts i acords dels seus congressos. Afortunadament són molts els afiliats i les seccions sindicals de l'àrea pública que han optat per seguir en la CGT i defensar les nostres sigles en els seus centres de treball. Això ens permetrà, en un termini raonable, reorganitzar el sector i mantindre la presència anarcosindicalista en l'àmbit de la funció pública.

Però a pesar de tot, la CGT-PV ha complert satisfactoriament els seus reptes en l'últim any. I no han sigut pocs, ni fàcils. La nostra organització té ja una presència sòlida i creixent en moltes empreses i sectors de producció, el què ens obliga a un major compromís i a un més exhaustiu treball. Tindre més presència, més seccions sindicals, més responsabilitats davant dels milers de treballadors que confien en el nostre sindicat, ens ha d'omplir de satisfacció però també ens imposa un major esforç organitzatiu i militant. Hem de completar i ampliar com més prompte millor l'estructura territorial, així com desenvolupar plans i plenàries amb la major participació i implicació possibles.

Hem estat en les empreses i en el carrer, en allò sindical i en allò social. Per

això la CGT s'està guanyant el respecte dels mitjans de comunicació i de la societat. Les nostres seccions han sabut denunciar, barallar i negociar davant d'excessos, conflictes i convenis (en Correus, ONO, Ford, Renfe, neteja, RTVV, banca i caixes d'estalvi, telemàrqueting, etc.), tancant l'any amb un èxit tan important com l'acord arrancat, per mitjà d'una vaga indefinida, pels companys de Rafia Industrial.

També hem sigut partícips solidaris de moltes de les batalles en què s'ha vist involucrada la Confederació en la resta del país: acomiadaments en Atento, en Correus, en el sector de l'automoció, mobilitzacions contra la reforma laboral, etc. La presència de la CGT-PV s'ha notat en manifestacions celebrades a Barcelona, Saragossa, Pamplona, Madrid...

L'enorme esforç en l'àmbit sindical no ha impedit que, traient forces de feblesa, hàgem estat presents també (de manera quasi espontània, però la gent del sindicat ha estat en això) en lluites socials: campanyes d'objecció fiscal, immigració, drets de la dona, mobilitzacions "Per una vivenda digna", solidaritat amb Palestina, Chiapas i Oaxaca, amb les plataformes en defensa del territori, en les lluites dels barris, etc.

No podem deixar de reconèixer que les VIII Jornades Llibertàries de València i l'exposició sobre el 70 aniversari de la Revolució, que es va poder veure a Castelló i València al desembre, han sigut un gran èxit quant al volum públic visitant i, sobretot, per l'alta qualitat dels continguts.

Però el que continuarà sent el nostre gran repte en els pròxims mesos són les eleccions sindicals. És cert que el nostre sindicalisme no es basa en sumar delegats sense més objectiu que cobrar les subvencions i assentar-nos a pactar amb la patronal, però no és menys cert que les eleccions ens permeten entrar en empreses i arribar a treballadors a qui d'una altra forma ens resultaria impossible accedir. Per això és tan important que expliquem allà on podem arribar el nostre projecte, el nostre model anarcosindicalista. Necessitem redoblar els esforços perquè la tònica d'excel·lents resultats que s'han aconseguit en 2006 no sols es mantinga, sinó que es millore. En les nostres mans està la possibilitat d'aconseguir-ho. El moment el fan oportú els anomenats agents socials per les seues constants vendes dels drets dels treballadors. Cal demostrar que es pot fer un altre sindicalisme de lluita, solidari, participatiu, autònom... Un sindicalisme com el de la CGT.

ACCIÓ DIRECTA

PROGRAMA D'INFORMACIÓ SOCIAL I LABORAL DE CGT-PV

Tots els dimecres, de 16 a 18 h.

ESCOLTA'L I PARTICIPA!! a RÀDIO KLARA 104.4. FM

96 391 57 21 - Programació www.radioklara.org

Matar el missatger

Després de la desfederació del sindicat d'Administració Pública de València, amb la consegüent "expulsió condicionada"¹ d'uns quants centenars d'afiliats i afiliades² i el desmantellament de l'estructura organitzativa de gran part de l'Àrea Pública de tot el Confederal del País Valencià, pareix convenient realitzar una profunda anàlisi sobre les causes i conseqüències que dita desfederació està ocasionant. I dic està ocasionant pel fet que tal procés segueix actualment una fase judicial i, d'altra banda, l'afiliació del sindicat segueix sentint-se vinculada, en diversos plans, i emocionalment a la CGT. De fet manté la seua activitat amb les sigles CGT-CAT³.

Al meu parer, tan particular com haver-la viscut com afiliat i com a secretari d'acció sindical en el sector universitari dins de l'ens Àrea Pública del Confederal valencià, la decisió de desfederar és un tremend error, que com indica el títol de l'article és més pròpia d'una tragèdia grega, i que per a tindre la suficient comprensió del conflicte deslligat

Pareix convenient realitzar una profunda anàlisi sobre les causes i conseqüències que dita desfederació està ocasionant

és necessari bussejar en les causes que el produïxen. Com a punt de partida algunes d'elles ja s'apuntaven en els articles d'opinió apareguts en aquesta publicació, concretament en els números de febrer i maig del 2006.

Resumint-los molt s'apuntava per un costat la deficient coordinació interna en la federació local valenciana, la falta d'un projecte comú entre els seus sindicats i el costum establert per aquests últims en l'elecció de secretariats com a simples instruments del tràmit organitzatiu més que com a eines amb continguts i que donaren unificació al propòsit comú. D'aquestes primeres deficiències sorgirien les divergències posteriors sobre l'autonomia i la sobirania que posseïxen les assemblees de sindicats i seccions sindicals. La dinàmica es-

tablada en la local valenciana, com deíem anteriorment després de llargs anys de falta de projectes comuns, apunta més a parlar d'aïllament organitzatiu que a altres qüestions filosòfiques. Aquest funcionament per i per a exclusivament les nostres seccions sindicals i *el meu sindicat* ha aconseguit que podem parlar d'una realitat de distintes cegetes dins d'una mateixa Confederació, i en un sentit exclouent. El fet que ni la local valenciana, ni durant llargs espais de temps la Confederació autonòmica, hagen realitzat la seua labor coordinadora sobre els distintes sindicats que acollien en el seu interior només ha propiciat que aquests hagen fet camí sota els criteris i dissenys de les seues assemblees i càrrecs orgànics, amb el filtre que açò suposa de visió del conjunt.

Altres reflexions d'aquells dos textos reflectien la tibant situació interna deguda a actuacions personals de distintes afiliats que, a més, ocupaven càrrecs orgànics en tots els nivells de l'organització des de la local valenciana als ens estatals. D'aquests últims basta llegir-se algunes de les ponències presentades a l'últim Ple confederal de sindicats celebrat al novembre passat per a adonar-se de la dimensió de l'enfrontament interpersonal.

Ambdues situacions, amb la seua dilatada prolongació temporal, han incidit directament en la falta d'implicació d'una afiliació que assistia perplexa a debats més propis d'un film d'intrigues policiaques. En aquest punt podríem

afirmar també que la confederació no es deslliura d'un problema generalitzat en les estructures organitzatives clàssiques de l'esquerra, o si volem ser recuperadors de la memòria llibertària, en la pròpia CNT. Sobre aquest assumpte recomane la lectura del llibre *La CNT durant el franquisme* d'Angel Herrerín. Entre la quantitat d'informació que trobem en les seues pàgines destaca l'enfrontament

La confederació no es deslliura d'un problema generalitzat en les estructures organitzatives clàssiques de l'esquerra

continu entre corrents i famílies llibertàries, agreujat per destacats personalismes, fins a uns nivells insuportables que provoquen, entre altres conseqüències, un clima tan irrespirable en l'afiliació que aquesta acabarà optant per l'abandó i la desídia orgànica.

En el pla de les conseqüències que ja s'estarien produint trobaríem que la decisió presa en compte de concloure el conflicte l'estaria com poc agreujant. Més encara quan en el sector afectat, administracions públiques, les distintes convocatòries d'eleccions sindicals van començar l'últim trimestre de l'any passat i es prolongaran durant tot 2007 i com deíem al principi de l'article el sector i la seua afiliació estaria profundament afectada per la situació creada⁴. Per un altre costat les situacions contra-

dictòries quant a candidatures presentades en les tres províncies valencianes, algunes d'elles amb els criteris aprovats en la ponència que precipita la situació⁵, incideixen com a mínim a preguntar-se les raons sobre la ràpida desfederació d'un sol sindicat i algunes seccions sindicals. En canvi podem tindre també altres visions menys negatives de la situació. Aquestes apuntarien cap a la principal voluntat dels tres articles i que no és una altra que la reflexió interna i la necessària autocrítica de totes les parts involucrades en el procés, inclosa l'afiliació, a fi de solucionar i no repetir situacions tan desagradables.

No em cap el menor dubte que si el guió d'aquesta pel·lícula s'haguera realitzat en un escenari menys tens i sota els principis del diàleg i la busca de solucions negociades la ponència aprovada en el seu dia per l'assemblea del SAP de València, entre altres, no hauria sigut un problema per a la CGT. En eixa idíl·lica situació ni uns hagueren tensat la corda tant, ni en velocitat ni en sobirania, ni altres hagueren reaccionat tan irracionalment ni a la defensiva. Clar està que per a tindre eixe final feliç, poc acord per un altre costat amb el món que ens toca viure, totes les persones que d'alguna forma hem sigut partícips d'aquest serial de ciència-ficció, o de marciams com més vos agrade, ens hauríem d'haver menjat abans molt del nostre egocentrisme, de les nostres agressives hormones i haver tingut molta més altura de mires i visió del conjunt.

Potser per a la pròxima.

1 Utilitze aquesta expressió ja que depenent des de la posició amb què s'analiza dita desfederació es parla d'expulsió, invitació a anar-se o provisional situació des de l'afiliació.

2 Entre 200 i quasi 600 per no coincidir les xifres d'afiliació-cotització en les distintes bases de dades disponibles. Aquestes diferències, a més, s'han convertit en una regla generalitzada entre els distintes sindicats que componen la Confederació.

3 Sigles que històricament van utilitzar molts sindicats d'Administracions Públiques estatals fins a l'actual denominació. Encara hui alguns la continuen usant dins de la CGT.

4 Algunes de les persones amb què he parlat reconeixen inclús haver patit malalties físiques i alteracions en el son.

5 Ponència sobre acords preelectorals amb la Intersindical Valenciana principalment.

JOSÉ ASENSIO
jasensio@uv.es

Fent amigues

Brutal la forma que té la branca militar d'una part del moviment abertzale d'anunciar que no vol trencar la treva incondicional que havia anunciat el passat 22 de març. Sanguinària la manera d'acabar amb la vida de Saddam, el penúltim dictador que va deixar de servir als interessos de les democràcies occidentals. Les imatges parlen per sí soles. Al mig de tant de terror sense sentit passa a un segon pla la notícia apareguda recentment en un periòdic britànic. L'estat d'Israel porta temps estudiant la possibilitat d'atacar amb armes nuclears a Iran per a castigar la seua gosadia d'estar fent estudis en la mateixa matèria que l'armament que pot destruir-lo. Indubtablement tot es justifica amb arguments injustificables i dins de la nova lògica de relacions internacionals anomenada atac preventiu. A aquestes altures tampoc es poden esperar miracles del fill més consentit de l'imperi ianqui i que el seu govern,

sent Israel la quarta major potència bèl·lica del món, deixi passar l'oportunitat de recordar de pas a tots els seus veïns àrabs del que seria capaç de fer. Pareix que en aquests temps foscos la millor forma de solucionar qualsevol conflicte és per mitjà de la fórmula d'aniiquar al suposat enemic, ben individualment bé per destrucció massiva. I pareix, també, que hi ha un gran interès en què les persones de qualsevol cultura, civilització o ètnia interioritzem el missatge.

Només els forts, els més mascles, guanyen. D'ací eixa diària obsessió que tenen les grans empreses de la comunicació de tractar en clau sensacionalista i allarmant qualsevol assumpte que es preste a això. Immigració, inseguretats, terrorisme, guerra de civilitzacions. De la mateixa manera les seues programacions estiguen plenes de carnassa i misèria humana per al delit de les seues audiències. Les polítiques de la por que amb gran saviesa apliquen, des de tots els seus púlpits, les sensates ments neoconservadores ianquis. Res per un altre costat nou i que no continue sent constantment perfeccionat per les distintes famílies de la ultradreta. El tremend és que són tan convincents que tot el món acaba-

rà creient que la solució a qualsevol conflicte, individual o col·lectiu, quotidià o d'escala internacional, passa per utilitzar la força bruta, com més bruta millor. Díficil panorama per als que creiem que la millor arma per a aquestos delicats assumptes radica en el diàleg i la negociació, i per extensió en la importància de l'educació, partint de la base que si no construïm la nostra casa com podem pretendre ensenyar a construir les dels altres. Dolents temps per a la reflexió. Bons temps per a qui de la mediació vullga fer un negoci. **José Asensio**

La memòria de l'oblit, formigó al riu sec de Castelló

El riu sec de Castelló és, com el seu nom diu, sec, com una rambla que arplega les pluges de la tardor, les tormentes de l'estiu o la molina de la primavera.

El riu sec de Castelló està davant del cementeri de Castelló, marcant la separació de l'horta del secà d'aquesta terreta valenciana, iniciant el camí cap a Borriol i les comarques de l'interior.

El riu sec de Castelló, ara està plè de formigó, oblidat i mut, el projecte de cubriments ja és executat, mes, des de l'any 1938 fins al 1944, cada dissabte, la cerimònia de l'horror, del feixisme franquista dur i pur, de la col·laboració de l'església en l'extermini de la llibertat, es va fer realitat.

Més de nou-centes persones, en noms i cognoms, de totes les comarques de Castelló, fins de la resta de l'estat, eren tretes de la presó de Castelló i assassinades, afusellades per les seues idees, amb la benedicció del crucifix, fins i tot, el tir de gràcia el donava el retor, amb sotana i la seua Star personal.

El nebot d'un afusellat, quan va arribar al pont del riu sec de Castelló, amb sa mare, un dissabte, es va topetar amb la Guardia civil, impedit-los el pas més enllà de la barana del pont, tenia 15 o 16 anys, va veure caure el cos del seu tio, Jose Ceprià Cubertorer, membre del comitè an-

tifeixista d'almassora i de la CNT local, baix les bales franquistes, rematant-lo un "bulto" amb sotana i pistola en mà, un cura militar.

Des d'aquell dia, a Batiste Soler, "Parra", amic personal nostre, somnia en el braç malèfic d'una església assassina, en una església repressora del poble.

Els llibertaris d'Almassora tenim molts dels nostres companys en la fossa comú del cementeri de Castelló, lluitadors anònims, que poc a poc anem recuperant la seua tasca, dignificant el seu nom i apropant-los a la nostra realitat, fent-los nostres, sentint la seua veu dels anys 30, del seu Centre Obrer "La Unión", per no oblidar-los, perquè siguen sabedors de que la lluita continua, que la seua mort va renaixer en la nostra vida actual, que la seua sang i els seus ideals no van acabar baix de les bales en el riu sec de Castelló.

Estan vius avui, en el 2007, en totes i tots nosaltres, i que anem a demanar i aconseguir, que es fique un monolit o figura de pedra, en el espai de la vergonya, en el riu sec de Castelló, en commemoració i homenatge a tots els lluitadors contra el feixisme.

I aquesta proposta es fa extensiva a tots els llocs on es va afusellar, assassinar a la llibertat, la igualtat i la fraternitat, principis vitals dels llibertaris.

Aquestes lletres són dedicades al comitè local de la CNT-FAI d'Almassora, plana alta de Castelló, tots desapareguts i mai reivindicats per un poble, de vegades maleïts per la dreta i el clero local, a la seua noble i justa tasca de igualtat social. (1931-1938). **Joan Piñana**

Curs formador de formadors de CGT

En una curiosa barreja religiós-llibertària, va transcórrer el curs de formador de formadors que la CGT va impartir en el Col·legi Major de les Mares Assumpcionistes de Madrid.

I al marge de les bromes i acudits que l'entorn va suscitar, va existir un clima llibertari, és a dir, de debat, aportació d'idees, discussió des del respecte, recerca de noves perspectives que ens feren avançar..., que em va fer sentir-me orgullosa de la nostra organització i dels seus principis, que són els meus

Vaig arribar amb molta curiositat, encara que imaginant-me que consistiria en un curs a l'ús, és a dir, els ponents traslladarien el seu coneixement i ens donarien eines tècniques per a ser capaços de transmetre alguna informació a les companyes i companys del nostre territori arribat el moment.

No obstant, ja Félix García Moriyón, la primera vesprada nit, i com a aperitiu, es va dedicar a sondejar els nostres records com a alumnes, perquè entre totes les persones que allí ens trobem, ponents i alumnat, fórem formant la imatge que teníem d'un bon docent.

L'endemà, dens i ric en activitats, ens va portar en el matí pel mateix camí, debatent que entenem per pedagogia llibertària, junt amb Karter i descobrint les tècniques que necessitem per a escodrinyar els dobles missatges que el

mercantilisme i els sindicats a l'ús utilitzen per a omplir-se la boca de grans paraules sense comprometre's a res, o inclús, reconduint el missatge cap al costat contrari, de la mà de Desi

Les ferramentes més tècniques van vindre amb Antonio Moreno que ens va alertar sobre nosaltres mateixos i com és de senzill caure en les xarxes de la manipulació i Luis González, que ja l'últim dia ens va ajudar a navegar per les dinàmiques de la inducció i la deducció, l'anàlisi i la síntesi.

Finalment, Jacinto Ceacero, secretari de formació des de l'últim ple, va compendiar i va reforçar allò del que havíem estat debatent en tan escasses, però denses hores.

Només una nota negativa ens va fer veure que vivim en aquesta societat, i som fruit d'ella, i és el fet que de 32 persones participants en el curs tan sols 7 érem dones

Però com dic no va ser un curs a l'ús, i encara que no sé l'útil que podré ser col·laborant en l'organització de cursos ac en el País Valencià, o a Múrcia, del que sí estic segura és del meu enriquiment personal i de la consolidació d'arguments que el remolí d'aquest absurd viure corrent de cada dia ens posa en dubte i respirs com aquest ens ajuden a recuperar.

Perquè també en la formació altres maneres són possibles. **Emilia Moreno**

Tirando piedras

Que la Confederación haya mantenido una prudente discreción respecto al desagradable asunto de la desfederación del antiguo sindicato del Área Pública de Valencia no debe ser entendido como una ausencia de argumentos y razones del conjunto de la organización para adoptar una decisión difícil pero correcta. No es el *Noticia Confederal* seguramente el espacio para mantener una polémica que ya ha sido zanjada en el seno de los sindicatos y en diferentes comicios confederales, pero parece que todavía hay algún compañero que tiene dudas sobre lo acertado de los acuerdos del Pleno Extraordinario de la CGT.

Lo primero que quiero dejar claro es que todo el mundo es libre de opinar y de defender sus opiniones dentro de la CGT-PV. Sobre eso creo que no hay dudas, puesto que reconocidos promotores del pacto electoral con la IV, detonante del conflicto que acabó con la mencionada desfederación, tuvieron a su disposición nuestros medios durante meses, incluso para meterse bas-

no van las cosas de la forma que a determinados personajes les gustaría.

Ese ha sido uno de los graves problemas que hemos tenido que afrontar recientemente, pero no es el único que padecemos. Hay otros, algunos endémicos, en la casa no menos importantes. Existe una falta de militancia, de participación, de asunción de compromisos... que venimos señalando reiteradamente sin que hasta ahora hayamos sabido encontrar la solución. Cada vez tenemos más afiliados, más delegados sindicales, más secciones, etc. lo que implica mayor trabajo para las pocas (casi siempre las mismas) personas dispuestas a asumir cargos de responsabilidad en sindicatos, federaciones, comités confederales y demás entes. Es cierto que en las empresas contamos con gente muy preparada y entregada en la defensa de sus compañeros y de nuestra organización, pero luego falla la relación con el resto de la CGT.

Quizás los tiempos cambian más deprisa que nosotros y el anarcosin-

Lamentablemente el proceso no se pudo reconducir y la organización tomó sus acuerdos, unos acuerdos que no se pueden considerar apresurados, faltos de reflexión o consecuencia de maniobras

tante injustamente con los distintos secretariados y hacer proselitismo de su proyecto de un nuevo sindicato que aglutine a todo lo que se mueve a la izquierda de UGT y CC.OO.

Tampoco faltaron por nuestra parte los intentos de diálogo, las reuniones de sindicatos, federaciones locales, etc. en un esfuerzo que resultó baldío de evitar una marcha de secciones y compañeros que siempre han tenido su sitio en esta casa. Pero su decisión parece que ya estaba tomada y lo único que hay que reconocerles es que supieron trabajarse previamente la asamblea del Área Pública en la que se adoptó la ratificación del acuerdo para acudir como Intersindical a las elecciones, algo que se les explicó repetidamente que chocaba con los acuerdos de la CGT. Y es que aunque ya se haya dicho muchas veces, no se trataba de un acuerdo puntual en una empresa en la que la CGT no puede sacar lista propia (que sí se puede aprobar por los entes afectados) sino que era la culminación de una operación de traslado de delegados de CGT a IV que llevaba meses fraguándose. Si alguien lo desea le podemos mostrar los correos que se olvidaron de borrar y se dejaron en el ordenador tras su marcha voluntaria de la CGT. Allí están los mensajes con los que se pasaban instrucciones, los comentarios jocosos sobre el supuesto fracaso de movilizaciones cegetistas en las que ellos se cuidaron de no participar, etc.

Lamentablemente el proceso no se pudo reconducir y la organización tomó sus acuerdos, unos acuerdos que no se pueden considerar apresurados, faltos de reflexión o consecuencia de maniobras de no se sabe bien qué mano negra que siempre se saca a colación cuando

dicalismo no ha sabido evolucionar para seguir siendo en el siglo XXI tan eficaz, imaginativo y transformador como lo fue en el siglo pasado. O es posible que la culpa sea de lo bien que el capitalismo ha sabido absorber todo lo que puede ayudarle a integrarnos y uniformarnos. Han conseguido que la gente no tenga tiempo para nada que no su ponga gastar dinero: coches, chalets, moda, deportes de masas, grandes superficies, consumismo a tope... todo nos parece mucho más importante que pasar la tarde trabajando, debatiendo y aprendiendo con los compañeros del sindicato.

Porque lo de la ausencia de debate y de formación será un problema, no lo dudo, pero cada vez que intentamos subsanarlo con cursillos, asambleas de delegados, jornadas libertarias, coloquios, etc. vemos que faltan muchas caras y muchas manos. Lo mismo se podría decir de las imperdonables ausencias en actos de apoyo a secciones en lucha y a compañeros represaliados. Seguramente los que ocupamos los cargos que nadie ha querido no tenemos ni zorra idea de cómo arreglar las cosas, pero nos gustaría encontrar el camino con el aliento de toda nuestra gente. Mientras tanto seguiremos en la brecha, tropezando dentro y fuera, aprendiendo en ambos casos. Lo que sí me gustaría es zanjarse definitivamente el asunto, asegurando a quien pueda albergar alguna duda que se ha hecho lo que resultaba tan doloroso como obligado, que se ha intentado hablar con todos los afiliados del área pública y que de haber participado toda la organización en esa fase de explicación con el mismo interés, hoy el asunto de la desfederación sólo sería un triste recuerdo.

Antonio Pérez

Emilia Moreno (modera), Pedro García, Jordi Martínez i Carmen Agulló

Antonio Méndez (moderador) i Javier Navarro

Cristina Escrivà, Rafa Maestre i Antonio Pérez Collado

Manolo Gallego (moderador) i José Vicente Martí

Pilar Molina (moderadora), Lola Benavent i Cristina Plaza

Joan Piñana (moderador) i Frank Mintz

Juan Fernández Antón (assegut), José Soler, Miguel Muñoz, Eulalio Barroso, Agustín Torres, Agustín Quiles, Miguel Vicente, Manuel Arroyo i Isidre Guardia

Èxit de les VIII Jornades Llibertàries de CGT-València

La CGT ha celebrat a València, entre els dies 11 i 19 de desembre, l'octava edició de les seues Jornades Llibertàries; una cita amb la reflexió, el debat, la crítica, la cultura i la història des d'una perspectiva anarcosindicalista actualitzada. En huit anys s'aprén molt, i això es va notant també en les successives edicions de les jornades; es van corregint les errades, es milloren els continguts, s'afina en el disseny de la publicitat, etc.

A falta de tancar definitivament el balanç econòmic, que ha sigut acceptablement positiu, el dels continguts i l'assistència, que és molt més important encara, és possiblement el més redó de les huit convocatòries efectuades fins al moment. Els temes van ser d'allò més oportú i atractiu, els ponents van brillar a gran altura, el públic va respondre amb generositat (una mitjana de 70 persones per dia) i els companys i companyes de CGT-PV comencen a valorar aquest tipus d'actes i han col·laborat una miqueta més que en els últims anys. Evidentment que es van notar imperdonables absències el dia de la inauguració (on s'havia convocat a tots els delegats) i en la festa de clausura, que sempre ha sigut un massiu punt de trobada i convivència per a la militància. Però obviant eixe aspecte, les Jornades ens han deixat un grat sabor de boca i unes il·lusions creixents per a anar pensant ja en les de desembre pròxim.

Com a recordatori de tant i bo que han tingut aquestes Jornades Llibertàries, resumirem breument el que es va fer cada dia. La cosa va començar el dilluns, dia 11, al matí amb la inauguració de l'excel·lent exposició "70 Aniversari de la Revolució Llibertària", a càrrec de Rafa Maestre i Cristina Escrivà (historiadors del moviment llibertari i coordinadors de l'exposició). A la vesprada, aquests mateixos companys van donar una xerrada sobre la revolució de 1936, que van acompanyar d'un pre-

ciós audiovisual amb cartells i imatges de la nostra història col·lectiva com a moviment anarcosindicalista.

El dimarts, dia 12, el professor de la Universitat de València Javier Navarro ens va delectar amb una xerrada sobre "La cultura de la llibertat": els ateneus, les escoles racionalistes, les publicacions, etc.

Al dia, següent, dimecres 13 de desembre, va tindre lloc un intens i animat debat sobre pedagogia llibertària, amb uns ponents de luxe: Carmen Agulló (professora de la Universitat de València) Jordi Martínez (de l'Escola Lliure Els Donyets) i Pedro García Olivo (mestre crític i escriptor, a més de pastor d'ovelles i antipedagog, com ell es defineix).

El dijous, dia 14, li va tocar el torn a "La sanitat era anarquista", un exhaustiu recorregut per la història dels metges llibertaris i els seus avanços en medicina social a càrrec del metge i historiador José Vicente Martí.

El divendres, dia 15, vam tindre dos esperades cites. Primer la taula redona sobre "Les dones llibertàries en la revolució", amb Cristina Plaza i Lola Benavent, dos conegudes i coneixedores dones. I a la nit (i part de la matinada) la no menys anhelada Festa, dedicada enguany a la solidaritat amb els pobles de Chiapas i Oaxaca (parades solidàries, música en directe, bar, sopar i amistat a muntons).

Després del necessari descans del cap de setmana, vam tindre dos jornades afegides. El dilluns, 18-D, el prestigiós historiador Frank Mintz ens va parlar (i molt bé, ja que porta anys investigant sobre les col·lectivitats llibertàries) sobre "La Utopia feta realitat".

Cal ressenyar que tots les xerrades es van complementar amb uns audiovisuals d'indiscutible qualitat i interès.

Les Jornades van acabar el dimarts, 19, amb un emotiu homenatge als protagonistes de la revolució de 1936. Sens dubte aquest va ser l'acte més emotiu, ja que aconseguim emocionar-nos amb la presència i els testimonis d'una dotzena d'antics militants confederals. Un passador d'or meravellós per a aquestos nou dies en què la CGT ha brillat amb llum pròpia en el món sociocultural d'aquesta endormiscada ciutat.

Antonio Pérez

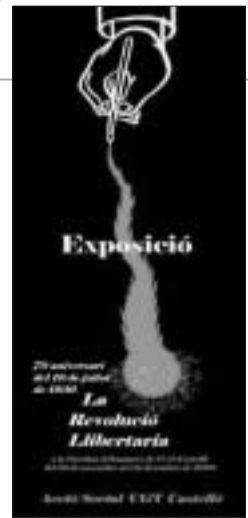
L'exposició a Castelló

tària, Cristina Escrivà i Rafa Maestre, van comentar l'exposició i el catàleg, donant a continuació una xerrada recolzada en una presentació en PowerPoint, sobre el 70 Aniversari de La Revolució de 1936.

Va seguir la projecció del documental "Durruti en la revolució espanyola" del realitzador Paco Ríos. Concloent amb un apassionat debat entre els assistents.

En la Facultat de Ciències Humanes i Socials de la Universitat Jaume I de Castelló i en el marc de l'exposició La Revolució Llibertària, celebrarem, el dia 30 de novembre del 2006, un acte organitzat per la Secretaria d'Acció Social de la CGT de Castelló. Va presentar i va moderar el company Joan Piñana. Els comissaris de l'exposició La Revolució Llibertària, situada en el hall de la Facultat, ha sigut molt visitada, l'atenció prestada al passe de l'audiovisual i els elogiosos comentaris expressats en el llibre de visites, que els companys de Castelló van posar a disposició del públic, així ho demostren.

El dia 1 de desembre es va clausurar l'exposició La Revolució Llibertària.

CGT Castelló

La solidaritat es demostra també al carrer

De dalt a baix. "Plantón" davant el Consulat de Mèxic en solidaritat amb el poble de Oaxaca. Convocaren la Comissió Chiapas CGT i el Col·lectiu Zapatista "El Caragol". Concentració a les portes de la fàbrica Madercant (Sedavi). Es protestava per l'acomodament injustificat d'un delegat del sindicat. Convocada per la Coordinadora del Telemarketing de CGT, la concentració exigia a les portes de GSS-Line, la readmissió de Paz Oyó, delegada de CGT. Paz Oyó treballava a Madrid.

Nous delegats en empreses de transports

CGT ha tret a E. Ayora, Boronat y Sires, S.L. dos delegats. És una nova empresa en la qual el Sindicat de Transports de la CGT es fa present. Es dedica al transport de mercaderies perilloses i tots la coneixem pel repartiment de les empreses i gasolineres abastides pel grup REPSOL mitjançant camions cisterna. CCOO, al col·legi d'oficines va traure 1 delegat d'1 que es presentava. Al col·legi de personal no qualificat (conductors i tallers) CCOO va traure 25 vots i dos delegats, CGT 21 vots i dos delegats i UGT 5 vots i 0 delegats. Els companys que es presentaven per CGT provenien sobretot de la UGT, farts de veure que no es feia res (a EABS, SL hi ha fins a tres escales salarials diferents)... i enguany es decidiren a presentar-se per la CGT, amb resultats satisfactoris, tot i la campanya d'UGT, CCOO i l'empresa acusant els companys de "perillous anarquistes". Els companys arribaren a la CGT en veure la lluita protagonitzada pels treballadors de l'empresa Transportes Martin S.L., les instal·lacions de la qual es troben al mateix polígon i carrer...

Joan Colera, Transports CGT-València

Resultats últimes eleccions sindicals

Mariner: 2 CGT de 5
Lorenga 99: 2 CGT de 3
Mármoles Císcar: 1 CGT d'1
Ajunt. Poble de Farnals: 1 CGT de 5
Lámparas Chüller: 1 CGT
Válvulas Arco: 2 CGT de 13
H. Vinalopó: 1 CGT d'1
CGT presenta llistes per primera vegada en Ferrodisa i Spontex (Port de Sagunt)

8 març 2007

MUJERES LIBRES. VIII mes de la Revolució

"MUJERES LIBRES. VIII mes de la Revolució". Així s'indicava la data en la portada de la revista *Mujeres Libres* del mes de març de 1937, ara fa 70 anys.

Per a *Mujeres Libres* la Revolució del 19 de juliol de 1936, que el moviment llibertari va posar en marxa ja al dia següent de l'alçament militar del 18 de juliol de 1936, en la que estaven vivint i molt activament participant en aquells moments, els havia canviat la vida. La classe obrera havia sortit al carrer per a combatre el feixisme i va fer realitat l'utopia llibertària d'organitzar una societat des de el poble i per al poble.

Aquest moviment no va sorgir de forma espontània sinó que els antecedents més propers els podem buscar als moviments anarquistes del final del segle XIX i principi del XX.

Per una part estava l'influència de Proudhon (1809-1865), que deia que la funció de la dona era la de gestadora. La considerava moral, intel·lectual i físicament inferior al home. Hi havien bastants militants anarcosindicalistes i anarquistes que creien aquestes idees, a més tenien a la dona com una possible competència en el treball i consideraven que tampoc tenia que participar en la lluita social per la seva manca de preparació cultural i política.

Per una altra part estava el pensament de Bakunin (1814-1876), que reivindicava la completa igualtat de drets i deures de la dona i l'home i que es va estendre entre els anarquistes, encara que era més a nivell teòric que pràctic. Es al congrés de Saragosa d'abril de 1872 on es va adoptar aquest criteri de Bakunin.

La influència de l'església i els valors burgesos també va ser nefasta.

Moltes dones llibertàries van ser aleshores pioneres en la lluita per una societat basada en la solidaritat, la igualtat i la llibertat.

Louise Michel (1830-1905), mestra racionalista, escriptora i poeta. Afilhada a la Internacional, va participar en la insurrecció de la Comuna de París per la Revolució Social. Va fundar amb Sebastian Faure el periòdic "Le Libertaire".

Emma Goldman (1868-1940), escriptora i oradora lituana. Va dedicar la seva vida a lluitar per la llibertat i la justícia social als diferents països en que va viure. Es va implicar a la Revolució espanyola de 1936 i va ser portaveu de la CNT-FAI en l'exterior.

Teresa Claramunt (1862-1931), treballadora del textil, sindicalista, publicista, desterrada i empresonada en diferents ocasions. Va fundar la Sociedad Autónoma de Mujeres, amb Ángeles López de Ayala i Amalia Domingo.

Antonia Maymón, (1881-1959), anarquista, mestra racionalista, naturista, excel·lent pedagoga i apassionada per la llibertat. Va escriure en la majoria de les publicacions llibertàries. Sempre va ser conseqüent en el seu pensament i la pràctica en la vida quotidiana.

N'hi han moltes més dones llibertàries, de les que anirem parlant. Moltes d'elles desconegudes però no menys importants i

a les que volem donar a conèixer perquè la seva memòria no es quede en l'oblit de la història.

A finals de 1934 va sorgir en Barcelona el Grupo Cultural Femenino i quasi al mateix temps *Mujeres Libres* en Madrid. De la fusió d'aquests dos grups es van formar les Agrupacions de *Mujeres Libres* de Madrid i Barcelona al juliol de 1936.

En abril de 1936 Lucía Sánchez Saornil (Madrid 1895-València 1970) i Mercedes Comaposada (Barcelona 1901-París 1994) decideixen impulsar *Mujeres Libres* com a grup específic dins del moviment llibertari i publicar una revista portaveu de *Mujeres Libres*, a aquest projecte es va unir Amparo Poch y Gascón (Saragosa 1902-Toulouse 1968). La revista va sortir immediatament i es van publicar 13 números. Lucía havia escrit articles en *Solidaridad Obrera*, denunciant l'opressió que sofria la dona, entre ells una sèrie d'articles que portaven per títol "La cuestión femenina en nuestros círculos". Era conscient que el problema de la dona proletària en la societat burgesa era específic i diferent del problema de l'home proletari i per tant requeria solucions específiques al marge de les resolucions del problema de classe i que era necessari la creació de *MUJERES LIBRES* com una força femenina conscient i responsable que actuara com avantguarda de progrés, amb la finalitat d'emancipar a la dona de la triple esclavitud a que estava sotmesa: esclavitud d'ignorància, de dona i de productora, com diuen els seus estatuts aprovats a València en setembre de 1937.

En agost del 1937 es celebra a València el Congrés de *Mujeres Libres* on es va constituir la Federació Nacional de *Mujeres Libres*.

Mujeres Libres plantejaren el concepte de doble lluita: "La dona deu, per un costat, lluitar per una societat llibertària, és a dir, aconseguir l'abolició del sistema capitalista. Aquesta revolució deu ser portada a cap juntament amb l'home. Però per altra part, la dona està obligada a aconseguir la seua llibertat interior, a alcançar el

reconeixement del seu igual valor i el seu igual dret. A aquest concepte de doble lluita, correspon el de la doble militància, ya que solien estar en les dues organitzacions, *Mujeres Libres* i el sindicats de la CNT.

Les activitats de *Mujeres Libres* van ser innumerables. Una de les fonamentals era la incorporació de les dones als treballs més urgents per a la guerra i la seva capacitat general i tècnica.

Van participar en les col·lectivitats de les diverses indústries i al camp.

Especialment important va ser la solidaritat, amb visites al front, els hospitals de sang, els tallers de confecció, guarderies infantils, ajuda als refugiats, etc.

La cultura era un dels objectius importants, capacitar als mestres en la pedagogia racionalista, crear escoles, organitzar classes elementals, escoles professionals i instituts *Mujeres Libres*, per a una preparació elemental o tècnica, així com cursos preparatoris d'infermeria, puericultura, etc.

En quant a les publicacions, evitaven la revista *Mujeres Libres* així com fullets d'orientació social, cultura, orgànica, pedagògica, etc., com "Niño", per la Dra. Amparo Poch; "Horas de Revolució" i "Romanceo de *Mujeres Libres*", per Lucía Sánchez Saornil; "La composición literaria infantil" per Carmen Conde; "Mujeres de las Revoluciones" per Etta Federn; etc.

Les Agrupacions van anar creixent a cada poble, i a cada barriada de les grans ciutats, aplegant a ser entre 20.000 i 28.000 dones.

El treball que van desenvolupar va ser immens i va acabar al 1939 amb el triomf del feixisme i la dispersió a l'exili per Europa i Amèrica, o el silenci obligat de les que es van quedar al país.

Al principi dels anys 60 algunes companyes de *Mujeres Libres* formen un comitè a París i organitzen alguna activitat. En novembre de 1964 a Londres, on vivia Suceso Portales i amb l'ajuda de Sara Berenguer i altres companyes comencen a editar un butlletí "Portavoz de la Federación de *Mujeres Libres* de España en el Exilio", posteriorment la redacció va passar a Béziers. En casa de Sara Berenguer, ella i Suceso Portales s'encarregaven de la redacció. Allí aplegaven articles dels companys i companyes dispersos pel món. El darrer butlletí que va publicar va ser el nº 47 de Novembre-Desembre de 1976 i curiosament per a aquesta ocasió van elaborar dues portades diferents. Aquestes companyes mai han deixat de treballar pels ideals. Sara Berenguer segueix escrivint i participant en projectes de companys i companyes que demanen la seua col·laboració.

Aquestes dones són les nostres referències que ens ajuden a caminar en el camí difícil de l'ideal llibertari i és per això que en aquest 8 de març 2007 volem reivindicar la seva memòria.

PILAR MOLINA

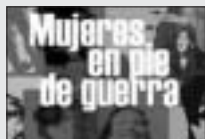
Dones Lliures València-Fundació Salvador Seguí

LLIG I DIFON LA PREMSA LLIBERTÀRIA

Pots trobar el **LIBRE PENSAMIENTO** en:
Zona Benimaclet: Libreria Primado, Avda. Primado Reig, 102
Zona Algirós: Libreria La Tardor, Plaça Olof Palme, 1
Zona Barri de la Llum-Mislata: Edifici CGT, Avda. del Cid, 154
Zona El Carmen: Libreria Sahiri, C/Danzas, 5

CULTURA

CINEMA CONFEDERAL

Projecció del documental "Mujeres en pie de guerra"
 Directora: Susana Koska
Divendres 9 de Març a les 20
 hores en la biblioteca de la CGT.
 Avd del Cid 154 València.

Sinopsi:
 7 dones en peu de guerra. 7 dones en son de pau, la veu de les dones que lluitaren per la llibertat i contra el feixisme des de l'inici de la guerra civil espanyola fins a la mort de Franco. Sara Berenguer, María Salvo, Rosa Lavina, Rosa Díaz, Neus Catalá, Teresa Buigues, Carme i Merçona Puig Antich.
 Revolució, guerra, exili, resistència, presó i sindicalisme. Les seues experiències, els seus sentiments, la seua veu. La història no oficial, la que no apareix en els llibres d'història.
Vides i trajectòries diverses, amb un objectiu comú
 Al llarg dels 65 minuts de durada del documental, les set protagonistes intercal·len els seus testimonis i vivències, i els expliquen, davant la càmera, a Susana

Koska, que les ha visitat en el seu lloc de residència actual. Els diàlegs tenen, en diverses parts del film, el suport d'imatges històriques relatives als fets viscuts per les protagonistes.
 Les protagonistes tenen vides i trajectòries diverses, que busquen un objectiu comú: la llibertat i la pau: Cinc d'elles van viure la guerra, com a militants anarquistes (dues), o com a nena traslladada a França per evitar-li penúries (una altra); una sisena va ser militant comunista antifranquista i va patir l'exili els anys 60 i 70; i la setena i vuitena protagonistes van viure a les acaballes del franquisme el drama de perdre un germà, executat després d'un Consell de guerra.

LA CNT EN LA ENCRUCIJADA. AVENTURAS DE UN HETERODOXO

L'historic anarquista Luis Andrés Edo rastreja la seua memòria en el llibre 'La CNT en la encrucijada', un recorregut pels passatges

Autors:
 Luis Andrés Edo
Editor: Flor del viento
Copyright:
 2006
ISBN: 84-96495-14-0
Pàgines:
 427
Preu : 24

Sinopsi:
 Luis Andrés Edo rastreja la seua memòria en el llibre 'La CNT en la encrucijada', un recorregut pels passatges

més destacats del moviment anarquista de la segona meitat del segle XX i una aguda reflexió sobre el futur d'aquest pensament. El volum, publicat per Edicions Flor del Viento, recorre des de les ensenyances rebudes en el Consell de l'Escola Nova Unificada, el seu pas per l'Assemblea de París, les seues desercions de l'Exèrcit i passos per la presó, fins al seu actiu paper durant la Transició. Definit com "un home d'acció i pensament", Luis Andrés Edo va escriure clandestinament 'La Corriente' en el Penal de Sòria i va participar en el primer motí de la presó Model de Barcelona a l'octubre de 1975. Amb l'arribada de la democràcia, es va integrar en la reconstrucció de la CNT.
 El llibre inclou el document inèdit de la carta de Joaquín Ascaso,

un dels desertors, on explica les raons de la deserció, en aquest assaig que "busca arrapar en la recuperació de la memòria històrica".
 'La CNT en la encrucijada' s'inicia en la batalla de Barcelona de la Guerra Civil, que l'autor va viure amb tan sols 10 anys, i a partir d'aquí, sempre influenciat pel pensament anarquista, recorre episodis de la vida de Luis Andrés Edo com els seus diferents treballs d'aprenent, les seues diferents estades en la presó per un total de deu anys, els seus informes sobre la situació carcerària, el 'cas Scala' o el seu treball periodístic junt amb Eliseo Bayo.

Pedagogia Llibertària

LA ESCUELA MODERNA Filosofía de la enseñanza de Francesc Ferrer i Guàrdia

"Los gobiernos siempre han procurado dirigir la educación del pueblo. Saben mejor que ninguno que su poder se basa totalmente en la escuela; por eso la monopolizan cada vez con más interés" F. Ferrer i Guàrdia

Compañer@s, seguimos, con estas letras, analizando la labor pedagógica de Ferrer y la Escuela Moderna, en unos tiempos difíciles para la clase obrera y la sociedad de la época, principios del siglo XX. La diferencia de clases era abismal, extrema pobreza y miseria en el pueblo, caciquismo y opulencia en el clero y clases privilegiadas, estaba germinándose el espíritu revolucionario en toda Europa.

¿Y nuestro país? Parecía que la edad media se había detenido en él, Iglesia, Ejército y Nobleza poseían todo el poder de lo material, tierras, siervos, devotos, controlaban lo político y lo humano, la enseñanza, en resumen, controlaban al pueblo y todas sus acciones.

No es de extrañar que proyectos educativos como la Escuela Moderna generara enemigos desde sus pri-

meros inicios, un 8 de septiembre de 1901, en Barcelona, tanto por ser anticlerical, y por fomentar la solidaridad y la educación exenta de autoridad coercitiva. Y tampoco es de extrañar que los anarquistas fueran los primeros y masivamente, en aplicar este movimiento pedagógico, fundando activamente escuelas y cursos para adultos, basados en esta filosofía.

Si en el primer artículo, esbozamos, pincelamos una líneas sobre la persona de Ferrer i Guàrdia, su obra y su fin, en este abriremos la puerta a los principios básicos de su método pedagógico, a su ilusión por sustituir el estudio dogmático por el estudio razonado, en su ideal de convertir niñas y niños en personas instruidas, verídicas, justas y libres de todo prejuicio.

Pues bien, en 1906, creada la Liga Internacional para la Instrucción de la Infancia, entre otros se aprobaron y adoptaron estos principios estatutarios:

- La educación de la infancia debe fundamentarse sobre una base científica y racional; en consecuencia, es preciso separar de ella toda noción de mística y sobrenatural.

- La instrucción es parte de esta educación. La instrucción debe comprender también, junto a la formación de la inteligencia, el desarrollo del carácter, la cultura de la voluntad, la preparación de un ser moral y físico bien equilibrado, cuyas facultades estén asociadas y elevadas a su máximo exponente.

- La educación moral, mucho menos teórica que práctica, debe resultar principalmente del ejemplo y apoyarse sobre la gran ley natural de la solidaridad.

- Es necesario, sobre todo en la enseñanza de la primera infancia, que los programas y los métodos

estén adaptados lo más posible a la psicología del niño, lo que no sucede en ninguna parte, ni en la enseñanza pública ni en la privada."

Con estos principios básicos, Ferrer inició el largo camino de educar al género humano en conceptos de igualdad, apoyo mutuo y colectividad, con la herramienta de la Escuela Moderna y su programa educativo.

Para completar la obra, la Escuela Moderna se abrirá las mañanas de los domingos, pudiendo acudir las familias de los alumnos, a la clase " los sufrimientos humanos durante el curso de la historia y al recuerdo de los hombre eminentes en las ciencias, en las artes o en las luchas por el progreso", ejemplo practico de educación permanente y universal.

JOAN PIÑANA

Secretari Acció Social CGT-VP

(Poemes de José Asensio)

Matar Cultura

Suenan sirenas de la policía
 botes de humo contra la pared
 tu cuerpo está tendido en el suelo
 matar cultura es la ley.

Vivir en el mundo libre
 es tu sumisión personal
 tu vida guiada por leyes
 el precio de la libertad.

Habéis demostrado
 Vuestra total conformidad
 Para que siga existiendo
 Esta moderna sociedad
 Vendidos al negocio
 Hasta los leones en las Cortes
 Podéis visitar la tumba
 De F. F. Bahamonde.

¿Dónde está la humanidad?

Mujer humillada en su cuerpo
 rasgadas sus carnes a fuego.
 Un fuego que yo no comprendo
 Ritual de machos violentos.

Niños educados con un látigo
 de mayores puesto en sus manos,
 para enseñar de nuevo,
 para volver a enseñar

Me criticáis cuando meo en la calle
 y habéis convertido el mundo
 en un basurero en un basurero nuclear,
 en un basurero industrial.

Somos la única especie del planeta
 que destruye todo por la jota
 pues de todo se cree dueña,
 la razón no nos da para más

¿Dónde está la humanidad?
 En nuestros bolsillos la humanidad

¿Dónde está la humanidad?
 El dinero es nuestra humanidad

¿Dónde está la humanidad?

Si vols col.laborar amb:

envia els teus articles, notícies, dades, opinions, informacions, fotos...

comunicacion-cgtpv@rojynegro.info

Entrevista amb Irene González i Ana Rico, delegades de CGT a Greenmed Sollana

"Sobretot sentim la llibertat"

Ana i Irene tenen 33 i 30 anys respectivament. Porten més d'una dècada treballant en Greenmed Sollana, l'antiga Martinavarró, empresa dedicada a l'encaixat i manipulat de taronges que exporta a països com Anglaterra, Holanda o Estats Units i que compta amb clients com El Corte Inglés, Mercadona, Marks & Spencer o Eroski. Ambdues han sigut delegades per la UGT, però el desacord amb la línia sindical i la victòria de CGT en H&L van

acabar per decidir-les a canviar de sindicat. Van conformar llista per CGT i han aconseguit guanyar les eleccions en nombre de vots entre una plantilla de 600 treballadors, en la seua majoria dones. El nou Comitè està integrat per 6 delegades de CGT, 6 d'UGT i 5 de CC.OO. Irene i Ana ens relaten què és el sindicalisme per a elles, com es senten en CGT i quines són les seues principals preocupacions.

Com vareu endinsar-vos en el món sindical?

Irene: Als 22 em van proposar ser delegada. Vaig eixir per UGT, eixes eleccions les vam perdre i va guanyar CC.OO. I als 4 anys va guanyar la UGT amb 10 delegats. Amb 8 anys he tingut temps suficient per a conèixer la UGT. Ens plantejarem aquest estiu el canvi però varem deixar-ho caure, s'acostaven eleccions. I just a l'agost, en H&L, en el Poligon on treballa el meu germà, CGT va guanyar. Llavors ens vam anar convençent que era la millor opció.

Ana: En Martinavarró els treballadors no estaven molt ben tractats. Jo no sabia ni que existia un comitè, ni sindicats, no tenia ni idea de res perquè els meus pares tampoc m'havien parlat. I com ho passava molt malament, jo volia saber si en realitat la defensa dels treballadors existia. En el moment en què em vaig quedar embarassada m'ho van fer passar malament perquè calia agafar molt de pes. Aleshores, vaig començar a interessar-me per saber qui eren els representants dels treballadors. Vaig decidir apuntar-me en les llistes d'UGT i vaig eixir per fer bulto. Vaig entrar i va començar a agradar-me, vaig començar a llegir i clar, com aprenia i volia fer i arreglar coses van començar a parar-me els peus, perquè no els interessava que parlara, ni que es moquera res dins de l'empresa a favor dels treballadors. I llavors vaig passar a ser l'ovella negra del comitè. Van anar a sac a per mi. Per exemple, una de les coses que jo deia és que em pareixia que era incompatible ser delegat i encarregat al mateix temps. Vaig començar a tocar temes que no els convenien, com les hores sindicals, etc.

Quins són els principals problemes a què us enfronteu treballant?

Ana: Fins fa poc no es respectaven els drets de les treballadores embarassades. Si et quedaves embarassada i havies d'agafar un calaix de taronges de 15 quilos et deien que si no podies que te n'anares a casa.

Irene: Fa quatre anys, quan eixírem els 10 delegats per UGT, jo em vaig presentar com a presidenta en el Comitè de prevenció i d'aleshores ençà van començar a canviar les coses. Començarem a moure'ns. Vaig començar a fer cursos de prevenció i a assabentar-me que les dones embarassades podien triar el lloc de treball i en alguns llocs no podien estar perquè hi havia vibracions, perquè es donaven cops en la panxa... i vaig començar a dir-ho a l'empresa i a poc a poc va anar canviant el xip fins que hui en dia donen la baixa per risc en l'embaràs. Es veu que han fet un acord amb la mútua i des del primer dia que s'assabenten de l'embaràs, cobrant el 75% de la base reguladora, poden estar de baixa durant tot l'embaràs.

Ana: I si decideixen treballar estan assentades. Amb les Empreses de Treball Temporal també tenim un greu problema. Cada vegada hi ha més i fan el que els dóna la gana amb els treballadors, que no es poden aplicar el conveni de Greenmed. A més, les ETT's tenen més i més poder.

Irene i Ana durant l'entrevista

Irene: No dubten a amenaçar: "O treballa o t'acostes a la presó o t'acostes a la presó".

Ana: Els contractats per ETT no tenen cap protecció. Des del Comitè no els podem ajudar perquè no són de la nostra empresa.

Irene: A més és impossible controlar a 200 persones de les quals desconexes els noms, que no saps quan vénen a treballar.

Ana: Les acomiaden per causes increïbles, inclús han arribat a comunicar l'acomiadament per telèfon. Denunciarem a l'ETT i la treballadora va guanyar el judici. Les ETT's ens estan menjant i això cal solucionar-ho ja.

Per què decidiu afiliar-vos a CGT?

Irene: Jo no us coneixia quasi. Fa anys vaig anar a Barcelona a una manifestació i em van dir: "Quan passes per aquell cantó, corre". Jo vaig preguntar el perquè i van contestar: "Perquè eixos són uns camorristes i els altres són etarres". I uns eren la CGT i altres un sindicat del nord. A banda d'això no coneixia res més. Fins que a l'estiu vam estar parlant.

Ana: Per a mi la principal raó és la resposta a la pregunta què és el sindicalisme? Ajudar els treballadors. El sindicalisme és que hi haja un problema en l'empresa i que es solucione, però pel dels treballadors.

Irene: El que jo notava entre les delegades que érem és que no hi havia ganes. Si una vesprada no hi havia hores i havia d'anar, jo anava. I quasi anava sola perquè no em recolzaven. Quan hi ha hores estan totes a punt però quan no hi ha hores què passa? Que ja no hi ha sindicalisme? A l'estiu ho parlem, a l'agost CGT va guanyar en H&L i al mes estaven guanyant 100 més.

Ana: Irene em va dir: "Ana, aquestos funcionen" i jo li vaig dir: "Doncs o ens ho deixem o intentem aconseguir coses per als treballadors". Perquè és que anem cap a en-

rere, estem entrant en una època en què no avancem res. El treballador està perdent moltíssim, amb el que ens ha costat avançar i aconseguir drets i jo crec que els estem perdent tots.

Irene: Els sindicats majoritaris estan estancats. Viuen molt bé, si els toques els nasos ja no eres bona perquè es perden cadires...

Des que va guanyar CGT, ha canviat l'actitud de l'empresa?

Ana: L'empresa està esperant a veure com ens movem. Està quieta, no ha reaccionat encara.

Irene: Tampoc va amenaçar a ningú.

Ana: Teniem 53 candidates, era impossible fer un mobbing de tanta gent.

Irene: Directament no ens van dir res però sí que van parlar amb CC.OO. per a dir-li que ens podiem haver apuntat amb ells.

Ana: L'empresa està quieta, està esperant a veure com ens movem. L'embolic vindrà quan comencem amb el que tenim pensat.

I què és el que teniu pensat?

Ana: Arreglar això de l'ETT, arreglar moltíssimes coses...

Què és el que més us inquieta del que està ocorrent hui en dia?

Ana: La immigració. És impressionant. La nostra empresa està plena d'immigrants, no tenim res en contra però és que s'estan aprofitant d'ells de tal manera... L'empresa es dedica a enfrontar als fixos amb els immigrants i la gent que entra per Empresa Temporal. De fet, ja hi ha hagut diverses baralles entre treballadores, això mai havia passat. Per exemple, les fixes tenen un lloc de treball. Ve una xica d'ETT amb un contracte de 5 hores. Treballa de 6 a 9, després

al carrer i torna a entrar a les 12h30 fins a les 14h30, per tant està donant tómbos per allí. Llavors agafen a una fixa i la posen en eixe lloc d'on se n'ha anat l'altra xica, i a les 12h quan torna la xica de l'ETT l'envien a un altre lloc. És a dir, que van jugant amb els treballadors perquè ens enfrontem. I amb les fixes perquè ens cansem del treball i ens anem.

Què us han transmés els vostres pares respecte al sindicalisme?

Ana: Por.

Irene: Res. Jo no sabia res de sindicalisme. Els meus pares no m'havien parlat mai.

Ana: Però la teua iaia sí.

Irene: La meua iaia sí. La mare de mon pare va estar tancada i tot. En la presó, per roja, durant la guerra. I no se la van carregar de miracle. La meua iaia era d'armes prendre. Estava afiliada al PSOE. Em va parlar dels problemes que va tindre en la guerra, però de sindicalisme mai em va parlar.

Ana: Ma mare va començar a parlar-me de sindicalisme quan es va assabentar que havia entrat en la UGT i que estava com delegada. Em va contar que mon pare va tindre alguns problemes, que es va haver d'afegir, però no m'ha volgut contar molt. Mon pare va morir i no m'ho pot contar perquè diu que això dóna molta por i que si passara alguna cosa en l'Estat...

Irene: A mi ma mare em diu: "Qualsevol dia et van a tancar".

Ana: I que no vaja a manifestacions.

Quina opinió teniu de la crisi en el sector cítricola?

Ana: Què és una poca vergonya. Que no vullguen pagar quasi res als agricultors que són els que estan cuidant els tarongers i tot l'any treballant. I que altres estiguen guanyant tantíssims diners amb els cítrics, és una poca vergonya.

Greenmed és un intermediari

Ana: Sí, i és el que guanya els diners. La malla d'un quilò de taronges les ven a Anglaterra a quasi 4 €. Fixat si guanyen diners explotant als agricultors.

Irene: Però no són guanyats íntegres per a Greenmed. Es porten diners Greenmed i el comprador. Però igual que en la taronja passa en qualsevol tipus de verdura. Als agricultors els estan pagant res i tu vas a comprar-la i et cobren un ull de la cara.

Voleu afegir alguna cosa més?

Irene: Que estic molt contenta amb el canvi de sindicat, que havia d'haver canviat molt abans.

Ana: Sí, i que ens sentim molt lliures, tranquils i contents. Sobretot sentim la llibertat i abans no la sentíem.